

Arrest

nr. 225 015 van 20 augustus 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L), aan de verzoekende partij op 2 april 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn maakt het voorwerp uit van een administratief rapport illegaal verblijf, transitmigratie.

Op 7 maart 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 7 maart 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L) genomen.

Op 2 april 2019 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief rapport illegaal verblijf, transitmigratie.

Op 2 april 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 2 april 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: H. (...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum: (...).1990

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Irak

alias: H. M. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ op 02.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de DVZ en verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

Betrokkene verklaart een vrouw te hebben (K. R. (...), °(...).1999, Irak), die samen met hem gearresteerd werd door de WPR Antwerpen. Zij heeft ook geen verblijfsrecht. Aan haar zal ook een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een dag in België te verblijven. Bij Dienst Vreemdelingenzaken is hij echter gekend sinds 07.03.2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 07.03.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ op 02.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er een bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een dag in België te verblijven. Bij Dienst Vreemdelingenzaken is hij echter gekend sinds 07.03.2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 07.03.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 02.04.2019 door een ambtenaar van de DVZ en verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen. Hij zegt niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van politieke problemen. Hij is Koerdisch. Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een dag in België te verblijven. Bij Dienst Vreemdelingenzaken is hij echter gekend sinds 07.03.2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 07.03.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op af deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.D. (...), attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie WPR Antwerpen, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, H., M. (...), op te sluiten in Brugge.
(...)"*

Op 18 april 2019 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“Zoals blijkt uit de uiteenzetting van de feiten is verzoekende partij reeds voorheen het onderwerp geweest van een voorafgaand en inmiddels bevel om het grondgebied te verlaten van 07.03.2019, aan hem betekend op 07.03.2019 (stuk 1).

Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift verkeerdelijk voor dat de bestreden beslissing de eerste beslissing tot verwijdering zou zijn. In de eerste plaats betreft het een verwijderingsmaatregel en vooral negeert zij het eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij ziet derhalve niet in waar verzoekende partij een belang kan doen gelden ter vernietiging of schorsing van de uitvoering van de bestreden beslissing vermits zij reeds onderworpen is aan een voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten welke intussen definitief geworden is.

Het beroep is onontvankelijk.

Verwerende partij antwoordt hierna in ondergeschikte orde op de grieven tegen deze beslissing.”

2.3. Ter terechtzitting gewezen op de exceptie van de verwerende partij repliceert de raadsman van verzoeker dat het belang gelegen is in de hogere rechtsnormen die worden aangehaald in het verzoekschrift.

Het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven sluit verzoeker niet uit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel, gelet op het feit dat zijn situatie kan geëvolueerd zijn ten opzichte van de situatie die aanleiding gaf tot het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1. Door de gemachtigde werd een beslissing genomen waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen (een bijlage 13septies).

Verzoekster verwijst specifiek naar de volgende paragraaf in de bestreden beslissing:

“Betrokkene werd gehoord op (02.04.2019) door een ambtenaar van de DVZ en verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen. Hij zegt niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omwille van politieke problemen. Hij is Koerdisch. Betrokkene is niet het bezit van documenten, bijgevolg dient haar nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden”.

Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde hiermee zelf met zoveel woorden erkent dat hij het risico op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft onderzocht en dat pas op een latere datum zal doen.

De gemachtigde heeft een uitvoerbare verwijderingsbeslissing naar Irak genomen terwijl de gemachtigde op de hoogte dient te zijn van de uiterst precaire mensenrechtensituatie aldaar.

Dit geldt des te meer nu verzoeker heeft aangehaald tijdens zijn gehoor op 2 april 2019 dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugreizen omwille van politieke problemen. Verzoeker gat dus tevens, naast de algemene situatie in Irak, persoonlijke elementen aan waarom een terugkeer naar Irak in strijd is met artikel 3 EVRM.

Nu de gemachtigde het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM heeft uitgesteld, voldoet hij echter niet aan zijn verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december

2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De verzoekende partij moet vaststellen dat ondanks het feit dat het thans bestreden bevel en de bestreden terugleiding steunen op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dit artikel duidelijk in de aanhef bepaalt “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, de gemachtigde noch in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, noch in de bestreden terugleiding is overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Meer nog, de gemachtigde heeft dit onderzoek uitdrukkelijk uitgesteld.

3. In de Belgische Vreemdelingenwet werden de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

Hieruit blijkt eveneens dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt.

Bijkomend weze het herhaald dat het EHRM er standaard op wijst dat om het bestaan van een gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

4. Verzoeker wijst op het absoluut karakter van de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM en de noodzaak dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet gebeuren vooraleer wordt overgegaan tot het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ertoe gehouden een effectief rechtsmiddel te bieden. Het EHRM heeft daarbij al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 Asalya t. Turkije waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: “the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.” (vrije vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkt waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico’s die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.”). Het komt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch aan verzoeker toe om te raden naar welk land de gemachtigde nu beoogt verzoeker te verwijderen.

Verzoeker merkt dan ook op dat het onderzoek of de verwijderingsmaatregel afbreuk kan doen aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgesteld naar een later tijdstip.

Een schending van artikel 3 EVRM dient derhalve te worden vastgesteld, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Het eerste middel voert de schending aan van artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel voert de schending aan van artikel 1, §2 en artikel 74/14, §3 vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 3, 7 en artikel 7, 4 terugkeerrichtlijn en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiele motiveringsplicht.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij een uitvoerbare verwijderingsbeslissing naar Irak zou hebben genomen terwijl zij op de hoogte dient te zijn van de uiterst precare mensenrechtensituatie aldaar. Verzoekende partij is van oordeel dat zij tijdens haar gehoor van 02.04.2019 de algemene situatie en persoonlijke elementen heeft voorgebracht om uit te leggen waarom een terugkeer in Irak strijdig met artikel 3 EVRM zou zijn.

Zij is verder van oordeel dat wanneer verwerende partij het onderzoek naar artikel 3 EVRM uitstelt, zij niet aan haar verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 EVRM voldoet.

Verzoekende partij wijst op het absoluut karakter van de bescherming geboden door artikel 3 EVRM en de noodzaak dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet gebeuren vooraleer wordt overgegaan tot het nemen van een verwijderingsmaatregel.

2. Verzoekende partij is van oordeel dat verwerende partij verplicht is om een individueel onderzoek uit te voeren naar de specifieke situatie van verzoeker, rekening houdende met de objectieve criteria die in de wetgevingen zijn vastgelegd.

Verzoekende partij stelt dat verwerende partij miskent dat er sprake moet zijn van een actueel en reëel risico op onderduiken, waarbij een individueel onderzoek zich opdringt dat rekening houdt met alle relevante elementen.

Verzoekende partij stelt dat zij immers geen intentie heeft om in België te blijven. Zij zegt dat ze wilt meewerken met de bevoegde diensten om het land te verlaten. Zij zegt dat ze haar identiteit kenbaar heeft gemaakt en zich coöperatief heeft opgesteld met de Belgische autoriteiten. Verzoekende partij heeft daarbij aangegeven dat zij naar het Verenigd Koninkrijk wil doorreizen. Verzoekende partij zegt dat ze om deze redenen geen verblijfsaanvraag heeft ingediend. Zij is van oordeel dat er elementen zich tegenspreken in haar dossier en dat verwerende partij geen rekening houdt met deze elementen, ondanks de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek, zoals geëist in de Vreemdelingenwet.

Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁴

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van:

- het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiele motiveringsplicht, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middel onderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden. Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Weerlegging

Ten aanzien van de verenigde middelen

1. De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt :

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven¹ :

1° Wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

De bestreden beslissing motiveert inderdaad omstandig waarom deze bepalingen toegepast konden worden in deze concrete zaak. Er wordt onder andere duidelijk gesteld dat:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een gelid visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”.

De voorwaarden om aan verzoekende partij de bestreden beslissing op te leggen zijn vervuld.

Verder verklaart hij naar het Verenigd Koninkrijk te willen doorreizen.

2. De bestreden beslissing is verder ook op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet gebaseerd. Verwerende partij heeft besloten om geen termijn toe te staan voor het vrijwillig vertrek omdat er een risico op onderduiken bestaat. Dit middel is niet geldig.

De beslissing genomen om geen termijn toe te laten aan verzoekende partij voor het grondgebied te verlaten is een uitvoeringsmaatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten. Die maatregel is niet vatbaar voor beroep.

Verwerende partij veronderstelt hoe dan ook dat bestreden beslissing in recht en in feite gemotiveerd is en dat die motivering voldoende en adequaat is volgens artikel 7 van de wet van 15.12.1980 en volgens de vaststelling dat "hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten". Verzoekende partij heeft ook geen belang bij dit middel omdat, zelfs als een termijn van dertig dagen zou toegestaan zijn, het termijn al verlopen zou zijn.

3. Verwerende partij herinnert er aan dat « van zodra een richtlijn omgezet werd in het interne recht, is zijn inroeping niet meer mogelijk, tenzij bewezen kan worden dat de omzetting niet correct gebeurd zou zijn⁵, wat niet het geval is in dit concrete geval.

Bijgevolg faalt de opgeworpen schending de artikelen 3.7 en 7.4 van de Richtlijn 2008/115/EG naar recht.⁶

4. Bij deze beslissing dient er echter rekening gehouden te worden met het feit dat de bestreden beslissing slechts een aanzet is tot het nemen van een latere beslissing waarbij vervolgens het geheel van omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij beoordeeld zullen worden. Deze tweede navolgende beslissing kan vervolgens evenzeer het voorwerp uitmaken van een beroep bij Uw Raad.

Verwerende partij dient hierbij vast te stellen dat verzoekende partij geen verzoek tot internationale bescherming indiende, noch een concrete vrees in de zin van artikel 3 EVRM heeft geopperd. Nochtans had hij zijn vrees in deze zin kunnen doen gelden tijdens de loop van een dergelijke procedure. Sterker nog, hij verklaart zelf naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

Echter in een arrest gewezen op 05.10.2017 door Uw Raad werd reeds een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen en dit net omdat de vreemdeling nagelaten had om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen en een dergelijke houding:

"niet [doet] blijken van een reële vrees om te worden onderworpen aan folteringen."

Deze rechtspraak is volledig over te zetten naar het huidige geval. Bij gebreke aan het indienen van een verzoek tot internationale bescherming toont verzoekende partij niet aan werkelijk het risico te lopen op een onderwerping aan foltering en kan uit geen element blijken dat een terugkeer naar zijn land van herkomst tegenstrijdig zou zijn met de bepalingen van artikel 3 EVRM.

5. Voor wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet verwerende partij vaststellen dat het niet met volledige zekerheid vastgesteld kan worden welke de nationaliteit van verzoekende partij is. Verzoekende partij beschikt op het eerste gezicht niet over enig document dat zijn identiteit zou kunnen doen vaststellen door een bevoegde ambassade.

Het feit dat verwerende partij in haar bevel om het grondgebied te verlaten heeft opgenomen dat er sprake zou zijn van de nationaliteit van Irak, volstaat niet om aan te nemen dat deze bewering zonder meer aanvaard werd door verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt immers opgenomen dat het hier een persoon betreft "die verklaart te heten". Dit toont aan dat de in de bestreden beslissing vervatte informatie volgt uit eenvoudige verklaringen vanwege verzoekende partij en dat deze gegevens niet verder werden nagegaan door enige bevoegde overheid.

De bestreden beslissing formuleert dit als volgt:

"Betrokkene is niet het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RvV ingesteld worden."

Bovendien heeft verwerende partij in dit concrete geval een onderzoek gevoerd in het kader van artikel 3 EVRM op basis van de informatie waarover zij beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij kon dan ook aannemen dat de nationaliteit van verzoekende partij nog niet vaststond en dat een onderzoek zal tussen komen alvorens een beslissing genomen zal worden waarbij de grens bepaald wordt waar verzoekende partij naartoe geleid zal worden.

Verwerende partij merkt op dat een meer diepgravend onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM op het moment van het nemen van de bestreden beslissing buitengewoon moeilijk zou zijn vermits verzoekende partij minstens tot dan geen vrees uitte voor een eventuele terugkeer naar het land van oorsprong, evenmin een asielaanvraag indiende en dat haar nationaliteit niet vastgesteld kon worden.

Conform de onderrichtingen van het arrest van het Hof van Cassatie, heeft verwerende partij zich verzekerd van een gebrek aan schending van het artikel 3 EVRM op het moment van het nemen van de bestreden beslissing waarbij zij bovendien voorzien heeft dat een andere beslissing genomen zal worden waartegen eveneens een beroep ingesteld kan worden bij Uw Raad. Deze bijkomende beslissing zal dan rekening houden met de nationaliteit van verzoekende partij die alsdan bepaald zal zijn en het land waarnaar zij verwijderd zal worden bepaald zal zijn en nadat in het licht van deze elementen een risico op schending van artikel 3 EVRM bekeken zal zijn.

Deze manier van werken houdt er rekening mee dat een terugleiding naar de grens een schending van artikel 3 EVRM met zich mee zou kunnen meebrengen omwille van redenen die eventueel anders zijn dan degene die betrekking hadden op het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers op het moment waarop tot het bevel om het grondgebied te verlaten besloten werd, was het onmogelijk om met zekerheid te bepalen naar welke grens verzoekende partij terug geleid zou worden. Er is immers geen zekerheid over de beweringen van verzoekende partij, evenmin zijn de omstandigheden in het land van herkomst nagegaan of werd er nagegaan of een andere lidstaat de overname van betrokkene zou worden,, enz.

Verwerende partij verwijst op dit vlak evenzeer naar de bewoordingen van het arrest 200.722 d.d. 5 maart 2018 in dit verband.

Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof er in haar arrest van 11 juni 2015 aan herinnerd dat op het moment dat een bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt, de minister of zijn afgevaardigde nog niet dient te beoordelen of het artikel 3 EVRM geëerbiedigd wordt en dat slechts bij de uitvoering van de verwijderingsmaatregel nagegaan dient te worden of artikel 3 EVRM nageleefd wordt.

In dezelfde zin stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar rechtspraak geen moment voorop waarop een onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM gevoerd dient te worden in zoverre het maar gebeurt alvorens de verwijdering van de vreemdeling naar het land waar hij mogelijks onderworpen wordt aan een behandeling die tegenstrijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Het onderzoek ten aanzien van artikel 3 EVRM dient dan ook gevoerd te worden voor de daadwerkelijke uitvoering van de verwijderingsmaatregel (en dus de overdracht naar het land van bestemming) en dit zal ook het geval zijn zoals de bestreden beslissing zelf duidelijk aangeeft.

Het onderzoek naar een risico op schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook voorbarig.

6. Verwerende partij herinnert er aan dat artikel 3 EVRM inderdaad stelt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering of vernederende of onmenselijke handelingen. Deze bepaling is inderdaad een basiswaarde van iedere democratische samenleving.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft inderdaad geoordeeld dat een verwijdering van een vreemdeling een probleem kan uitmaken in deze zin wanneer er effectief een reëel risico op behandelingen zou zijn die strijdig zijn met artikel 3 EVRM. In dat geval is een verwijdering strijdig met de voormelde bepaling.

Om na te gaan of er inderdaad ernstige redenen zijn of om aan te nemen dat er dergelijk risico is, dienen de voorzienbare gevolgen van een verwijdering van een land waar de persoon illegaal verblijft naar een derde land nagegaan te worden en dit rekening houdend met de algemene situatie in het land van bestemming en de omstandigheden eigen aan de vreemdeling. Voor wat het onderzoek naar de omstandigheden betreft, heeft het EHRM geoordeeld dat het opgeworpen risico een te individualiseren karakter dient te hebben en bijgevolg voldoende concreet en waarschijnlijk dient te zijn.

Het komt bijgevolg toe aan de persoon die een dergelijke schending opwerpt om aan te tonen dat dit risico daadwerkelijk aanwezig is. Dit risico kan niet vermoed worden. Er dient minstens een begin van bewijs aangevoerd te worden.

Uit het administratief rapport blijkt uit het verhoor van 02.04.2019 met verzoekende partij dat het enige wat hij zegt over zijn land van herkomst is: "Politieke problemen. Ik ben Koerdisch." Er wordt geen concrete reden voor vrees voor terugkeer gegeven. Hij geeft enkel aan op weg te zijn naar het Verenigd Koninkrijk.

Het EHRM heeft recent in verenigde kamer geoordeeld dat dergelijke bewijzen moeten aangevoerd worden.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij op geen enkele wijze ook maar enig begin van bewijs heeft aangevoerd dat zou kunnen aantonen dat er sprake zou zijn van een dergelijk risico. Verzoekende partij heeft dan ook geen ernstige middelen aangevoerd eigen aan zijn geval die zouden kunnen laten geloven dat hij dergelijk risico zou lopen bij de uitvoering van de bestreden beslissing. Naast de beschrijving van de algemene situatie in Eritrea per verzoekschrift wordt geen enkel concreet of pertinent element betrekking hebben op de persoon van verzoekende partij aangevoerd waaruit de vrees in de zin van artikel 3 EVRM kan worden aangetoond.

De bestreden beslissing is bijgevolg afdoend gemotiveerd in zoverre zij aangeeft dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM beoordeeld zal worden op het moment dat bepaald zal zijn naar welk land verzoekende partij verwijderd kan worden.

Verwerende partij merkt op dat het perfect mogelijk is voor verzoekende partij om in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Dergelijke procedure zal hem in staat stellen zijn vrees te kennen te geven aan de bevoegde instanties, zijn identiteit na te gaan, en zijn vrees bij een eventuele terugzending naar zijn land van herkomst te doen evalueren.

7. Het beroep is ongegrond."

3.3.1. Verzoeker voert onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aan omdat deze verdragsbepaling vereist dat een deugdelijk en rigoureuus onderzoek naar een mogelijk risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar het herkomstland wordt gedaan voorafgaand aan het uitvoeren van een verwijderingsmaatregel. Hij wijst erop dat de verwerende partij, hoewel zij op de hoogte is van de precare mensenrechtensituatie in Irak, het risico dat gepaard zou kunnen gaan met een verwijdering, niet op ernstige wijze heeft onderzocht.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding zijn gebaseerd op artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling geeft uitvoering aan de artikelen 6, 7 en 8 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn legt de relevante definities vast die in artikel 1 van de vreemdelingenwet worden hernoemen. Zo wordt bepaald:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten veronderstelt reeds dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Een dergelijk bevel houdt immers voor verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op. *In casu* is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met een beslissing tot terugleiding naar de grens van de Schengenlidstaten. In de bestreden akte wordt inzake de

beslissing tot terugleiding naar de grens het volgende gesteld: *“De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RvV ingesteld worden.”* Hiermee wordt slechts een intentie weergegeven om, op een niet nader bepaald tijdstip in de toekomst, een nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen eens de grens is bepaald en eens het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM werd onderzocht. Uit de gegevens waarover de Raad op het ogenblik van het in beraad nemen van de zaak beschikt, blijkt niet dat een dergelijke nieuwe terugleidingsbeslissing werd getroffen.

Daarnaast neemt deze intentie tot het nemen van een nieuwe terugleidingsmaatregel niet weg dat de thans bestreden akte ook reeds een beslissing tot terugleiding naar de grens bevat. In de bestreden akte van 2 april 2019 wordt nergens uitdrukkelijk vermeld dat de erin vervatte terugleidingsbeslissing niet uitvoerbaar zou zijn. Integendeel geeft de gemachtigde uitdrukkelijk aan dat verzoeker, met toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, *“zonder verwijl”* zal worden teruggeleid naar de grens *“met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”*.

Een *“terugkeerbesluit”* is volgens artikel 3, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of die illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, lid 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert *“terugkeer”* als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: 1) zijn land van herkomst, of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of 3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten houdt dus wel degelijk voor verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 29 mei 2018, nrs 241.623 en 241.625). *In casu* klemt dit des te meer omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek (zie RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200.933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200.976 en 200.977). Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat ook reeds gepaard met een beslissing tot terugleiding naar de grens van het Schengengebied.

Bijgevolg kan niet worden betwist dat de gemachtigde verzoeker op grond van de thans bestreden akte *“zonder verwijl”* kan verwijderen naar Irak (vermelde nationaliteit in de bestreden beslissing).

De Raad herhaalt dat het onderzoek of de verwijderingsmaatregel afbreuk kan doen aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgesteld tot een later tijdstip. Artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat zowel de rechtsgrond vormt voor de beslissing tot verwijdering als de beslissing tot terugleiding, stelt in de aanhef immers op duidelijke wijze dat een bevel kan of moet worden afgegeven *‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’*. Bijgevolg diende de gemachtigde reeds bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of de verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM (RvS 28 september 2017, nr. 239.259 en RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; zie RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200.933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200.976 en 200.977).

De Raad van State stelde dienaangaande op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs. 241.623 en 241.625:

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet

wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de Vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

En ook:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus reeds worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in dit kader tevens gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 “*Asalya t. Turkije*” waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: “*the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.*” (eigen vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkte waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico’s die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 *illusoir* maakt.”)

3.3.3. In de bestreden akte kan worden gelezen: *“Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient haar nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.”*

In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden akte dat de gemachtigde het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk heeft uitgesteld naar een later, niet bepaald en niet voorzienbaar tijdstip. De handelwijze van de gemachtigde is dan ook in strijd met de hiervoor geciteerde rechtspraak en ontnemt verzoeker een effectief rechtsmiddel. Bovendien weze benadrukt dat de vaststelling dat een beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, niet kan worden rechtgezet door een navolgende beslissing.

De Raad benadrukt dat de huidige bestreden beslissing blijkens de rechtsgrond en de motieven ervan, een verwijderingsbeslissing (d.i. een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn) is die de verwerende partij een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Daar de bestreden beslissing een uitvoerbare beslissing is, lijkt het dan ook dat de verwerende partij op grond hiervan verzoeker naar zijn land van herkomst, *in casu* Irak (nationaliteit vermeld in de beslissing), kan verwijderen.

Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe beslissing te treffen, kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, overigens niet verhinderen dat de thans bestreden beslissing zonder verdere maatregelen kan worden uitgevoerd.

3.3.4. Thans kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde nagelaten heeft om bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald in de Terugkeerrichtlijn. Door te stellen dat de grens later zal worden bepaald na een toekomstig onderzoek van artikel 3 van het EVRM, heeft de verwerende partij de Raad bovendien in de volkomen onmogelijkheid gesteld om een effectief rechtsmiddel te bieden wat betreft het risico dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel kan inhouden op schending van artikel 3 van het EVRM.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is gegrond.

3.3.5. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Vooreerst verwijst de verwerende partij naar een arrest van de Raad van 5 oktober 2017 waarbij de Raad een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou verworpen hebben net omdat de vreemdeling had nagelaten om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Vooreerst laat de verwerende partij na een arrestnummer te vermelden. Het komt de Raad niet toe om uit te pluizen op welk arrest de verwerende partij precies zou doelen. Waar de verwerende partij nog de mening lijkt te zijn toegedaan dat uit het loutere gegeven dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend *ipso facto* kan worden afgeleid dat er van een schending van artikel 3 van het EVRM geen sprake kan zijn, kan zij niet worden bijgetreden.

Waar de verwerende partij nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 200 722 van 5 maart 2018, ziet de Raad niet in hoe een verwijzing naar dit arrest de stelling van de verwerende partij zou onderbouwen. In dit arrest werd de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen omdat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* gegrond was.

Wat het arrest van het Grondwettelijk Hof (GwH 11 juni 2015, nr. 89/2015) betreft dat in de nota met opmerkingen wordt geciteerd, blijkt dat het zich met betrekking tot het ogenblik van de toetsing van artikel 3 van het EVRM enkel heeft gebaseerd op hetgeen werd vermeld in de betrokken memorie van toelichting, met name *“Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten”* zonder dat uit de memorie van toelichting noch uit het arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat deze uitlegging steunt op of grondslag vindt in rechtspraak van het EHRM. Hoe dan ook dateert het arrest van het Grondwettelijk Hof van vóór het arrest Paposhvili van het EHRM, zodat het Grondwettelijk Hof met het bepaalde in dit arrest geen rekening heeft kunnen houden. In het arrest Paposhvili van het EHRM (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België) stelt het EHRM in punt 202, met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 *in fine* dat de omstandigheid dat de evaluatie

van de medische toestand van de betrokkene ook *in extremis* had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625).

Waar de verwerende partij oppert dat het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM later nog zal gebeuren, kan de Raad alleen maar vaststellen dat thans wel reeds een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering voorligt dat een uitvoerbare titel oplevert en waarin uitdrukkelijk is gesteld dat het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM pas later zal plaatsvinden. Het onderzoek kan niet worden uitgesteld naar een later tijdstip, zoals de verwerende partij suggereert. De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus, in weerwil van hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangeeft, reeds worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijkomend wijst de Raad erop dat het EHRM telkens meegeeft dat, om het bestaan van een gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *“Betrokkene werd gehoord op (02.04.2019) door een ambtenaar van de DVZ en verklaart dat zij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen. Zij zegt niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omwille van politieke problemen. Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient haar nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RvV ingesteld worden.”*

In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de minister het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk heeft uitgesteld naar een later, niet bepaald en niet voorzienbaar tijdstip. Er blijkt noch uit het administratief dossier noch tijdens de terechtzitting dat er reeds een beslissing tot vaststelling van de grens werd genomen.

De handelwijze van de gemachtigde is dan ook in strijd met de hiervoor geciteerde rechtspraak en zij ontnemt verzoeker bovendien een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM, zoals hierboven geschetst. Het weze benadrukt dat de vaststelling dat een beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, niet kan worden rechtgezet door een navolgende beslissing. Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe beslissing te treffen, kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, niet verhinderen dat de thans bestreden akte zonder verdere maatregelen kan worden uitgevoerd (*cf. supra*).

Zoals reeds opgemerkt komt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de nota met opmerkingen duidelijk naar voor of de gemachtigde van de minister zinnens is een geheel nieuwe beslissing te nemen die de bestreden akte volledig vervangt, dan wel zinnens is een beperktere beslissing tot het bepalen van de grens te nemen, waarbij het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens verder gehandhaafd zouden blijven. Wat er ook van zij, dit gegeven doet geen afbreuk aan wat hierboven reeds werd gesteld, met name dat de gemachtigde reeds ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten diende te onderzoeken of deze beslissing in overeenstemming is met artikel 3 van het EVRM.

De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde van de minister nagelaten heeft om bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel een grondig onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald in de Terugkeerrichtlijn. Door te stellen dat de grens later zal worden bepaald na een toekomstig onderzoek van artikel 3 van het EVRM, heeft de gemachtigde van de minister de Raad bovendien in de onmogelijkheid gesteld om een effectief rechtsmiddel te bieden tegen refoulement.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET